

Camil Petrescu (aprilie 2023)

Camil Petrescu (22 aprilie 1894) – a fost romancier, dramaturg, doctor în filozofie, nuvelist și poet. El pune capăt romanului tradițional și rămâne în literatura română, în special, ca inițiator al romanului modern.

Camil Petrescu s-a născut la 22 aprilie 1894, fiu al lui Camil și al Anei Cheler. A rămas orfan încă de mic de ambii părinți și a fost crescut de o doică din mahalaua Moșilor. Clasele primare le-a făcut la o școală din Obor, în timp ce cursurile liceale le-a urmat la Colegiul „Sfântul Sava” și Liceul „Gheorghe Lazăr”. Datorită rezultatelor foarte bune la învățătură, Camil Petrescu a fost bursier intern, iar din anul 1913 a urmat cursurile Facultății de Filozofie și Litere de la Universitatea București. Și-a luat licența cu brio, primind calificativul „magna cum laude”, iar mai târziu a devenit profesor de liceu la Timișoara. Și-a luat și doctoratul în filozofie, cu o teză despre teatru, numită „Modalitatea estetică a teatrului”, după care a publicat un studiu în lucrarea „Istoria Filozofiei”, legat de un câmp nou, fenomenologia în opera lui Husserl. Între anii 1916 și 1918 a participat ca ofițer la Primul Război Mondial, experiență pe care a descris-o în romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” (1930). În 1916 este mobilizat și pleacă pe front, dar acolo este rănit. Face un stagiu într-un spital militar, dar ajunge din nou în prima linie și cade prizonier la unguri. În timpul unui bombardament german, Camil Petrescu își pierde auzul și o ureche, iar asta îl marchează pe viață, după cum susține și el în Jurnal: „Surzenia m-a epuizat, m-a intoxicat, m-a neurastenizat. Trebuie să fac eforturi ucigătoare pentru lucruri pe care cei normali le fac firesc (...) Sunt exclus de la toate posibilitățile vieții. Ca să merg pe stradă trebuie să cheltuiesc un capital de energie și de atenție cu care alții pot ceti un volum. Aici unde totul se aranjează «în șoaptă» eu rămân vecinic absent”. În anul 1918 este eliberat din lagărul german și revine la București.

A debutat în revista „Facla”, în 1914, cu articolul „Femeile și fetele de azi” și s-a semnat sub pseudonimul „Raul D”. Din 1920 participă la ședințele cenaclului „Sburătorul” condus de Eugen Lovinescu, iar acum publică primele poezii în revista omonimă. Debutul editorial și-l face cu un volum de „Versuri: Ideea”. În anul 1933, Camil Petrescu publică cel mai valoros roman al său, unul dintre cele mai importante romane ale Modernismului european: „Patul lui Procust”. În anul 1930 este numit directorul Teatrului Național din București, dar rezistă acolo doar 10 luni, după care este ales membru titular al Academiei Române în 1948. După părerea lui Ion Luca Caragiale, teatrul său a reprezentat cel mai important moment din istoria dramaturgiei românești datorită intensității situațiilor dramatice și purității opozițiilor care intră în joc, dar și prin forța copleșitoare pe care o aveau personajele. Camil Petrescu moare la 14 mai 1957, la București, iar romanul social închinat lui Nicolae Bălcescu: „Un om între oameni” rămâne neterminat. Publicat de Camil Petrescu în 1930, romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” este modalitatea prin care autorul surprinde drama intelectualului, însetat de absolutul sentimentului de iubire și dominat de incertitudini, care se salvează prin conștientizarea unei drame mai puternice, aceea a omenirii ce trăiește tragismul unui război absurd. Romanul este structurat în două părți, cu titluri semnificative: „ultima noapte de dragoste”, exprimă aspirația către sentimentul de iubire absolută, iar „întâia noapte de război” ilustrează imaginea războiului tragic ca iminență a morții. Filmul de televiziune „Între oglinzi paralele” din 1978 este inspirat de romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”.

